

## Binecuvântările celui neprihănit

**Textul de memorat:** „Pe capul celui neprihănit sunt binecuvântări, dar gura celor răi ascunde silnicie.” (Proverbele 10:6)

După cum se poate observa din titlu, studiul acesta are ca temă binecuvântările de care au parte cei neprihăniți. Cuvântul-cheie din pasaje studiate săptămâna aceasta este termenul ebraic *zaddiq*, care înseamnă „neprihănit”. El derivă din cuvântul *zedeq* (tradus și cu „dreptate”), care apare în introducerea cărții: „Pildele lui Solomon... pentru căpătarea învățăturilor de bun-simț, de dreptate...” (Proverbele 1:1-3). Așadar, cartea Proverbele ne transmite ideea că înțelepciunea este neprihănire și că a fi neprihănit înseamnă a trăi cu dreptate, potrivit poruncilor lui Dumnezeu, a trăi prin credință și ascultând de cerințele Sale cu privire la cum trebuie să fim și ce trebuie să facem. Neprihănirea este un dar de la Dumnezeu. În opoziție cu ea sunt nebunia și necredincioșia. Înțelepciunea este dreptate sau neprihănire; nebunia este păcat sau nelegiuire, iar în Versetele pe care le vom studia, contrastul dintre ele este puternic.

### Neprihănirea se referă la întreaga ființă

#### 1. Citește Proverbele 10:1-7. Ce principii de viață și de credință ne sunt descoperite aici?

Se povestește că un pasager al unei bărci a început, la un moment dat, să facă o gaură la picioarele lui, în dreptul locului în care se afla și, atunci când ceilalți pasageri i-au cerut să se oprească, el a dat următorul răspuns: „Nu vă privește ce fac! Este locul meu!”. Răspunsul acesta absurd este justificarea adusă în mod frecvent de păcătos pentru purtarea sa: „Este viața mea și nu te privește ce fac!”. Tot ce facem sau nu facem are un impact asupra oamenilor, în general, și în special asupra celor care ne sunt cel mai aproape. Fiecare dintre noi s-a aflat cel puțin o dată în viață într-o situație în care a simțit pe propria piele efectele faptelor bune sau rele ale altora.

În versetele 3-5 este abordat principiul unității dintre viața moral-spirituală și viața fizico-materială. Ideea este că răutatea sau deficiența morală nu aduce nimănui niciun bine, chiar dacă este vorba de un om bogat, și neprihănirea se bucură întotdeauna de răsplătiri (de un fel sau altul), chiar dacă omul este sărac.

În versetele 6 și 7 găsim ideea care avea să fie exprimată mai târziu de Isus, că pofta este adulter și că ura este ca uciderea. Nici ascunderea urii în spatele unor cuvinte frumoase nu este o rezolvare. Gândurile rele sunt de multe ori trădate de limbajul corpului și de tonul vocii. Cea mai bună cale de a avea relații sănătoase cu alții este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Leviticul 19:18; compară cu Matei 19:19). De asemenea, impresia bună pe care o faci poate avea o influență durabilă asupra altora. Cu alte cuvinte, avem de a face cu un apel la logică: nu este mai bine să ai un nume bun decât un nume rău?

*Ce decizie importantă legată de cele prezentate aici trebuie să iei cât mai repede? Dacă nu ai luat-o deja, gândește-te la influența bună sau rea pe care o exerciți asupra altora!*

## Gura celui neprihănit

„Gura” ca metaforă pentru vorbire, este amintită frecvent în cartea Proverbele. În versiunea în limba română, cuvântul „gură” este utilizat de 41 de ori, „buza” apare de 22 ori, iar „limba” de 19 ori. Modul în care este folosită vorbirea constituie o temă importantă, îndeosebi în capitolele 10 – 29.

Premisa de bază este următoarea: cuvintele noastre exercită o influență puternică fie spre bine, fie spre rău. Limba poate fi cel mai bun dar pe care l-am primit sau ceva extrem de rău. Această ambivalență a limbii este una dintre cele mai importante lecții din cartea Proverbele. Da, gura poate genera viață, dar tot ea poate aduce moartea!

### 2. Ce deosebire există între modul în care vorbește cel neprihănit și modul în care vorbește cel rău? Proverbele 10:11-14

Expresia simbolică „izvor de viață” din versetul 11 se referă la însușirile înțelepciunii. În alte locuri din Scriptură, ea este folosită cu referire la Domnul (Psalmii 36:9), Sursa de viață, dar și în legătură cu sanctuarul, fiindcă din el „iese” un râu care dă viață (Ezechiel 47:1,2). De asemenea, Domnul Isus a apelat la această metaforă pentru a ilustra darul Duhului Sfânt (Ioan 4:14).

În contextul acesta, asemănarea gurii celui neprihănit cu „un izvor de viață” îl așază pe acesta în legătură cu Dumnezeu Însuși. Vorbirea celui neprihănit înseamnă viață. Acesta este, de fapt, și rolul cel mai indicat al gurii: să fie o promotoare a binelui, și nu a răului; un izvor de viață și nu de moarte. Întâlnim ideea aceasta și în Iacov 3:2-12.

De asemenea, să ne reamintim faptul că Dumnezeu a creat cerurile și pământul prin vorbire, prin „cuvântul puterii Lui” (Evrei 1:3). Vorbirea trebuie să servească, așadar, în mod exclusiv scopurilor creatoare.

*Meditează asupra forței uriașe a cuvintelor. Printr-un cuvânt, îi poți inspira altuia încredere, bucurie, speranță ori îl poți zdrobi și distruge, ca printr-un atac corporal. Cât de atent ești la cuvintele pe care le rostești?*

## Speranța celui neprihănit

### 3. Citește Proverbele 11:3. Ce dovezi avem că afirmația aceasta este adevărată?

Aproape oricine a fost martor al unor întâmplări sau a auzit despre evenimente care ilustrează acest adevăr spiritual. Însă există și situații care ne arată că, deocamdată, trebuie să acceptăm acest adevăr prin credință.

### 4. Citește capitolul 11 din Proverbele. Deși subiectele abordate aici sunt numeroase, încearcă să identifiți marile binecuvântări de care are parte cel credincios, în contrast cu ceea ce îi se întâmplă celor răi.

Gândul la viitor și la valoarea lucrurilor nevăzute încă (2 Corinteni 4:18) îi motivează pe cei neprihăniți să ducă o viață curată. Ei și-au legat speranța de viitor și de aceea se poartă cu smerenie, onestitate și compasiune.

Oamenii răi trăiesc numai în prezent; sunt ocupați numai cu lucrurile pe care le văd acum și cu recompensa imediată. Primul lor gând este la ei înșiși și la înșelăciunile și abuzurile pe care ar putea să le mai facă. De pildă, comercianții care-și înșală clienții pot câștiga o recompensă imediată dacă stabilesc un preț mai mare, dar, în final, își pot pierde clienții și chiar afacerea (Proverbele 113,18).

*Gândește-te ce decizii ai nevoie să iei acum și cum anume poți să ți le respecti odată luate. Ce rol are aici plănuirea pe termen lung (pentru veșnicie)?*

## **Adevărul celui neprihănit**

### **5. Citește capitolul 12 din Proverbele, urmărind subiectul vorbirii, în special referirile la rostirea adevărului sau a minciunii. Ce aflăm de aici despre onestitate și despre minciună?**

Filosoful Sissela Bok a demonstrat cât de dăunătoare poate fi minciuna pentru societate. Ea scrie: „Așadar, o societate ai cărei membri nu ar avea capacitatea de a distinge mesajele adevărate de cele înșelătoare s-ar prăbuși.” – *Lying: Moral Choice in Public and Private Life* [Minciuna: o alegere morală în viața publică și privată] (New York: Pantheon Books, 1978), p. 19. Tot așa, Augustin, citat în introducerea cărții acestei autoare, spunea: „Când respectul pentru adevăr este distrus sau chiar numai puțin slăbit, toate lucrurile rămân îndoielnice.” – p. xv

Ellen G. White scria: „Buzele mincinoase sunt o urâciune înaintea Lui. El declară că în cetatea sfântă «nimic întinat nu va intra..., nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună». Rostirea adevărului să nu fie susținută doar slab sau șovăielnic. Ea să devină parte din viață. joaca de-a adevărul și ascunderea lui în funcție de planurile personale egoiste înseamnă naufragiul credinței. [...] Cel ce spune neadevăruri își vinde sufletul pe nimic. Falsitățile lui pot părea a fi folositoare în situații de urgență; el poate lăsa impresia că face niște progrese în afaceri care nu ar putea fi obținute prin tranzacții cinstite; însă, în cele din urmă, el ajunge în situația de a nu mai putea să aibă încredere în nimeni. Fiind el însuși un mincinos, nu are nicio încredere în cuvântul altora.” – *My Life Today*, p. 331

Când ne gândim la puterea extraordinară a cuvintelor, trebuie să ne gândim și la minciună, fiindcă cele mai multe minciuni implică vorbirea. Cine dintre noi nu a simțit înșepătura, trădarea și sentimentul de murdărie atunci când a fost mințit? Când minciuna este mai degrabă norma decât abaterea de la normă, societatea se prăbușește într-un haos total.

Mai există însă un aspect: efectul minciunii asupra mincinosului. Unii s-au obișnuit atât de mult să mintă, încât nu mai simt nicio mustrare de cuget; totuși mulți se simt vinovați și le este rușine când mint, semn că încă mai sunt receptivi la îndemnul Duhului Sfânt. Gândește-te însă la pericolul în care se află cel care minte fără să clipească!

*Care e cea mai recentă ocazie în care ai mințit? Cum te-ai simțit?*

## **Răsplata celui neprihănit**

După cum am văzut până acum, în cartea Proverbele învățătura este transmisă prin contrastul dintre două tipuri de oameni: omul înțelept face ceva, iar nebunul face altceva; omul bun face așa, iar omul rău face exact invers.

Desigur că, în realitate, în fiecare dintre noi există o fărâamă de înțelepciune și o fărâamă de nebunie. Cu excepția lui Isus, noi toți suntem păcătoși și „lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). Din fericire, în versetul imediat următor avem făgăduința că, deși toți am păcătuit, prin credință putem fi „socotiți neprihăniți fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus” (vers. 24).

La sfârșit, toată omenirea va fi împărțită în două tabere: cei mântuiți și cei pierduți.

## **6. Care sunt cele două opțiuni pe care le au absolut toți oamenii? Ioan 3:16.**

## **7. Ce deosebiri există între experiența și soarta celui neprihănit și experiența și soarta celui rău? Proverbele 13**

Cel înțelept este comparat cu o candelă care arde voioasă, iar cel rău, cu o candelă care se stinge (vers. 9). Înțeleptul se bucură de roadele bune ale lucrării lui, în timp ce păcătosul culege răul (vers. 2, 25). Înțelepții au un viitor chiar și după ce nu mai sunt, prin copiii lor (vers. 22), pe când cel rău își lasă averea străinilor sau chiar celor neprihăniți (vers. 22).

Ideea este că viața de credință și de ascultare de Domnul este mai bună decât viața de neascultare și nesăbuiță.

*Lăsând la o parte marea făgăduință a vieții veșnice, ce avantaje imediate, zilnice, ți-a adus în experiența personală viața de credință în Domnul Hristos?*

### **Studiu suplimentar**

„Nu este suficient să rostim o mărturisire de credință în Hristos și să avem numele scrise în registrul bisericii. [...] Mărturisirea noastră, oricare ar fi ea, nu are nicio valoare dacă Hristos nu este descoperit prin faptele neprihănirii.” – Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 312, 314

„În timpul Domnului Hristos, cea mai mare amăgire a minții omenești era aceea că simpla consimțire la adevăr constituie neprihănire. În toată experiența omenească, s-a dovedit că, pentru mântuirea sufletului, cunoașterea teoretică a adevărului nu este de ajuns. [...] Cele mai întunecate capitole ale istoriei sunt împovărate de raportul despre crimele comise de bigoții religioși. [...] Același pericol există și astăzi. Mulți socotesc că e de la sine înțeles că sunt creștini, pur și simplu pentru că subscriu anumitor dogme teologice. Însă ei nu aduc adevărul în viața practică. [...] Oamenii pot mărturisi că ei cred adevărul; totuși, dacă nu îi face să fie sinceri, amabili, răbdători și să gândească la lucrurile cerești, adevărul este un blestem pentru ei și, prin influența lor, este un blestem pentru lume.

Neprihănirea vestită de Hristos este conformarea inimii și a vieții cu voința descoperită a lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 309, 310.

## Întrebări pentru discuție

1. Discutați despre impactul deciziilor noastre asupra altora – fie spre bine, fie spre rău. De ce este aceasta o realitate inevitabilă a vieții? Adevărul acesta a fost descoperit prima oară la căderea omului în păcat, când Adam și Eva au luat o decizie ale cărei urmări le resimțim și noi astăzi. Încercarea de a măsura cât de mult bine sau rău au făcut deciziile noastre poate fi tentantă, însă e riscantă, pentru că de multe ori nu cunoaștem toate efectele pe care le-au avut. Atunci, cum putem alege să facem binele, în lumina oferită de Dumnezeu și de Legea Sa, fără să ne mai îngrijorăm de consecințe?

2. Cartea Proverbele face o distincție clară între cei neprihăniți și cei răi, între bine și rău. De ce trebuie să fim totuși prudenți când îi etichetăm pe alții ca fiind răi? Să nu uităm că, de multe ori, ni s-a întâmplat să-i evaluăm pe alții ca fiind neprihăniți și să ne înșelăm!